

Litér, 2020. június 14. | Felnőtt konfirmáció

Szabó J. Róbert lelkipásztor

Szüksége van pszichiáterre annak, aki Isten gyermekévé lett?

Válogatott bibliai szakaszok

A mai istentisztelet különleges alkalom gyülekezetünkben. Egyik felnőtt tagunk, arra szánta el magát, hogy felnőttként konfirmál, és ezzel szorosabbra fűzi Krisztussal és a gyülekezettel való közösségét. Ez adja ennek az ígehirdetésnek a hátterét.

Kedves Testvérek!

A legtöbben nem értik, hogy ismerőseik közül, miért kezd el valaki gyülekezetbe járni. Azután, ha az illető úgy dönt, hogy felnőttként megkeresztelkedik és konfirmál, felnőttként nálunk reformátusoknál ez a kettő együtt történhet meg, akkor elcsodálkoznak: mi üthetett ebbe az addig normális emberbe? Vajon mivel mosták át az agyát? Akkor pedig még jobban megdöbbennek, és úgy tekintenek rá, mint egy ufóra, amikor odáig is eljut az illető, hogy arról kezd el beszélni számukra, hogy: *Képzeljétek mi történt velem! Isten gyermek lettem.* Na, ilyenkor szoktak a családtagok megrémülni, a barátok és az ismerősök pedig egy jó pszichiátert ajánlani. Sose lehet tudni...

1.

Ezért azért van, mert amikor egy bibliai kifejezésekben kevésbé jártas ember meghallja azt, hogy egy felnőtt ember úgy beszél magáról: „én Isten gyermeke vagyok”, akkor számára ez inkább rémisztő, mint örömteli dolog.

Elvégre felnőttek vagyunk már és nem gyermekek. Ha egy felnőttre azt mondják infantil, vagyis gyermeketeg módon viselkedik és gondolkodik, azt nem dicséretként szokták emlegetni.

Egy kívülálló számára Isten gyermekének lenni nem többletet, hanem sokkal inkább veszteséget jelent. Valamiféle visszabutítást. Az önállóságom elvesztését. Énvesztést, amikor önálló döntéseket meghozni képes felnőtt emberből újra egy bizonytalan, döntésképtelen, bukdácsoló gyerekké leszek. Egy önmagát elvesztő valamivé, aki állandó és szigorú szülői felügyelet alá kerül, akinek valaki más írja elő gondosan azt, hogy mit szabad és mit nem szabad tennie és szólnia.

A legtöbben ezért kezdenek el aggódni, mert azt, hogy Isten gyermek lett valaki úgy értik, hogy valamilyen sunyi erő hatására egy infantil hülye lett az illető, aki önálló gondolkodásra képtelen, egy személyiségét veszített zombi, akinek ráadásul élete minden percében még attól is rettegnie kell, nehogy valamit elhibázzon.

2.

De, ha a Bibliához hűségesen tanítanak valakit, akkor Isten gyermekének lenni valami nagyon mást, az előbbiektől egészen eltérő dolgot jelent! Nem egy visszabutított életet! Ellenkezőleg! Amikor valaki Istenre bízta az életét, az nem elveszti, hanem valójában visszajár a kontrollt az élete fölött.

Szüksége van pszichiáterre annak, aki Isten gyermekévé lett?

Nézzünk meg ennek az állításnak az alátámasztására két bibliai példát!

Pál apostol megtérése előtt Krisztus követőinek üldözője volt. Nagyon kifejező az, ahogyan jellemzi őt a Biblia Krisztus való találkozására előtt: *Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának követői, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe.* ^{ApCsel 9,1} Amikor később fogásában életének erről az időszakáról beszél ezt vallja: *Krisztus követői ellen ... való féktelen őrvjögésemben egészen az idegen városokig üldöztem őket.* ^{ApCsel 26,11b.}

Szabad ember volt Pál azelőtt, hogy Istenre bízta az életét? Nem, mert a Krisztus követők elleni gyűlölete mozgatta az életét, határozta meg egész gondolkozását, motiválta tetteit. Pál a Krisztussal való találkozás előtt nem maga irányította az életét! Nem volt szabad erre! Az indulatai és a természete vitte arra, amerre azok voltak, akiken ki tudta tombolni magát.

És mi történik vele azután, hogy találkozik Krisztussal, és az ő szolgálatára adja az életét? Visszakapja a kontrollt önmaga fölött. Többé már nem az indulatai és természete hajtotta előre, hanem a józanul és tudatosan meghozott döntései.

Vagy ott van az ószövetségi Gedeon. Amikor először találkozunk vele, akkor *éppen búzát csépell a présházban, hogy megmentse Midján elől.* ^{Bír 6,11.} A búzát sohasem zárt térben, hanem a szabad levegőn csépellték, azért, hogy a szél segítsen kisöpörni a haszontalan anyagokat a búzamagok közül. Az, amit Gedeon csinált azt nem szabad emberként tette, hanem mint akinek az ellenségtől való félelme diktált. Amikor Isten angyala elhívja, hogy ő legyen Izráel szabadítója, akkor egy önbizalmát vesztett emberként mondja: *Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt? Hiszen az én nemzetségem a leggyengébb Mannasséban, atyám házában pedig én vagyok a legfiatalabb!* ^{Bír 6,14.}

És mi történik vele akkor, amikor Istenre bízta az életét? Visszakapja a kontrollt az élete fölött, többé már nem a félelme és kicsinyhitősége határozza meg az életét, hanem szabad lehet arra, hogy kilépjen az árnyékból, és Izráel egyik legnagyobb hőisévé váljon. Aki által Isten megszabadíthatta népét Mindján hatalmából.

Ez a két bibliai példa is azt az állításomat erősíti, hogy ha valaki Istenre bízta az életét, az nem elveszti, hanem valójában **visszakapja a kontrollt az élete fölött**. Nem kell, hogy többé az érzései, a természete, a félelmei, saját önértékelése határozza meg az életét. Sőt, nem is más emberek, ideológiák vagy filozófiák, nem önző érdekei, pillanatnyi körülményei fogják irányítani a gondolkodását, diktálni a tetteit és a szavait, hanem Isten fölszabadítja arra, hogy ezektől függetlenül és ezek ellenére legyen képes döntéseket hozni.

3.

De hallom az ellenérveket is: Milyen szabadság az, amikor Isten ott uralkodik az ember fölött? A Biblia nem Isten totális kontrolljáról beszél? Milyen önkontroll az, amikor a Bibliában azt olvassuk, hogy Isten gyermekeit Isten Lelke vezeti? És akkor még nem is

Szüksége van pszichiáterre annak, aki Isten gyermekévé lett?

beszéltünk arról, hogy ott vannak Isten törvényei, az sok szabály és rendelkezés, ami meghatározza azok életét, akik Istenre bízta az életüket?

Ezekre az érvekre a következőt szeretném válaszolni:

Isten nem egy zsarnok, aki gonosz módon rátelepszik az életünkre, és minden önállóságunktól megfosztva arra kényszerít, hogy azt tegyünk, amit ő akar. De nem is egy bébi-csász, aki bábáskodik fölöttünk, és állandóan ránk szól, ha valami olyat akarunk tenni, amit nem szabad.

Emberi szabadságunk egyik fokmérője a választás szabadsága. Amikor szabad és önállóan hozhatunk meg döntéseket. A Biblia Istene pedig meghagyja az ember választásának szabadságát. Nem kényszerít, nem erőszakolja ránk akaratát, elénk tárja a szerinte helyes lépést, tanácsot ad, elmondja azt, hogy milyen következményekkel jár a meghozott döntés, de nem dönt helyettünk, hanem ránk bízta azt, hogy mindennek ismeretében mit választunk.

Rögtön a Biblia első történetében is ott látjuk a választás szabadságát! Isten egy olyan kertbe helyezi be az embert, hogy a kert közepén ott áll a jó és gonosz tudásának fája. Amikor az ember jártában-keltébe elment emellett a fa mellett, újra és újra döntés elé került: elhiszem azt, amit Isten mondott? Ha eszek ennek a fának a gyümölcséből annak valóban súlyos következményei lesznek? Ádám és Éva nem volt programozott gép, hanem olyan szabad emberek voltak, akiknek volt választási lehetőségük.

Ez a szabadsága Isten ószövetségi népének: Izráelnek is meg volt. Hányszor állította őket Isten választás elé? Hányszor adott eléjük életet és halál, áldást és átkot? Isten sohasem sunyított. Az Ő szövetségében nem voltak és ma sincsen lábjegyzetek, rejtett kitételek, kisbetűs rendelkezések és feltételek! Isten mindig nyílt lapokkal játszik és játszott! Mindig világossá tette népe számára, hogy milyen következményei lesznek döntéseiknek. És éppen Izráel életében látjuk azt, hogy milyen sokszor Isten tanácsai ellenére hozták meg döntéseiket!

És a választás szabadsága a szövetség megújításában is megmaradt, amit Isten Krisztusban kötött az emberiséggel! Lehet és szabad Krisztus mellett vagy ellene dönteni. De mind a kettőnek meg van a következménye. Az pedig nem választás kérdése, hogy minden döntésnek következménye van. Ez egy olyan törvényszerűség, ami az életünk minden területén jelen van.

4.

És vajon az kényszerítés, ha egy édesanya előre figyelmezteti a gyermekét, hogy megfogja égeti a kezét, ha a tűzzel játszik? Az adott tanács nem inkább szeretetének és jószágának a kifejezése? Mert amikor valakit előre figyelmeztetnek arra, hogy egy választásának rossz következményei lesznek az nem a törődés jele? És ha valaki ezután mégis a figyelmeztetés ellenére dönt, akkor nem ő volt az ostoba, hogy figyelmen kívül hagyta a jószándékú tanácsot?

Szüksége van pszichiáterre annak, aki Isten gyermekévé lett?

Isten gyermekének tehát megmarad a választási szabadsága. Egy-egy élethelyzetben nekünk is felugrik az a jól ismert ablak a két opcióval: igen vagy nem. Pál apostol ezért mondhatja azt: *Semmi sem tilos a számomra...* Ha akarom: mehetek a saját fejem után, elszerethetem mások feleségét, leihatok magam holt részegre, dohányozhatok, drogozhatok, élhetek önző életet, zabálhatok annyit, hogy 400 kilósra hízok.

Vagy... választhatok és eldönthetem, hogy mindezt azért nem teszem meg, mert, ahogyan szintén Pál apostol mondja: mert nem minden válik a javamra. Minek tegyek olyat, ami nem többé, hanem kevesebbé tesz? Ami másokat bánt?

Ami az én egészségemet rombolja? Minek nevezitek azt az embert, aki tudja, hogy valami tönkre teszi, mégis legyint egyet és tovább megy azon az önpusztító úton? És miért ne hallgatnék Istenre, fogadnám meg tanácsait, Szentlélekének vezetését, ha minden élethelyzetemben azt tapasztalom, hogy jó az nekem? Hogy az általa kijelentett dolgoktól olyan emberré lehetek, aki a magam erejéből sohasem lehetek?

5.

Amikor Isten Lelke által vezetni akarja azt, aki rábízta az életét, az olyan, mint amikor egy hegymászó vezetőt fogad ahhoz, hogy meghódítsa a világ legmagasabb hegycsúcsát. Nem az lenne az örültség, ha ennek az ellenkezőjét tenné? Olyan, mint a hajóskapitány, aki a kikötéshez elfogadja a vontatóhajó segítségét, aki ismeri úgy ismeri a kikötőt, mint senki más. És miért ne kapcsolnám be a GPS-t egy ismeretlen hely megtalálásához, ha már ott van a telefonomon? Vagy „vagizok” inkább, mert én majd megmutatom, hogy ki a Jani, aztán egyedül is megtalálom a Keszeg utca 32-t, bár még sohasem sem jártam ott?!

A hegymászó, a hajóskapitány és a vezető bizonyos értelemben ugyan lemond a saját önállóságáról, amikor egy másik vezetőre bízta magát, de ez az ő döntésük, mert tudják, hogy ők fognak jól járni azzal, ha így tesznek?

Ha Isten egy ilyen erős és bölcs Pártfogót rendelt az Ő gyermekei mellé, mint amilyen a Szentlélek, akkor nem az a helyes döntés, ha engedem, hogy az élet számomra ismeretlen és kiszámíthatatlan terepén – mert igen, az élet ilyen terep –, Ő tanácsoljon engem? Ez az én szabad választásom azért, mert ez szolgálja legjobban az érdekeimet!

6.

Amikor egy szobrász kivág egy méretes fát és elkezd kifaragni abból egy csodálatos szobrot, arra hogyan kell tekintenünk? A szobrász tette által a fa kevesebb vagy több lett? Egy lelkes környezetvédő szerint talán kár ezért a szép fáért, és neki veszteség lenne mindaz, ami a fával történt. De annak, aki megcsodálja a szobrot, mint műalkotást, aszerint a fa még inkább életre kelt, és mindaz, amit elveszített közben, nem volt hiába.

Isten gyermekének lenni tehát nem büntetés, nem veszteség, hanem páratlan lehetőség, ami nem le- és beszűkíti valakinek az életét, hanem sokkal inkább szélesre tár előtte egy

Szüksége van pszichiáterre annak, aki Isten gyermekévé lett?

olyan ajtót, amivel értékesebb emberré lehet. Olyan emberré, amivé önmagától, a maga erejéből sohasem lehetne.

Isten gyermekeként lenéznek, megmosolyognak, megszólnak, mert nem értenek? Nem könnyű elhordozni ezt! De mégis, inkább légy hálása azért, hogy ilyen lehetőséget kaptál attól, aki Krisztusban megváltott téged! Ámen!